

juliol 2009 n. 186

el butlletí

de l'ACO de Catalunya i les Illes Balears

Lleida 2009
IX Consell de l'ACO

Orientacions i objectius

Valoració del Consell. Comitè Permanent [3]

Llegir l'Evangelí avui

Exemple senzill i clar. Joan Ramon i Cinca [4]

Informar i formar

Fer front a la crisi. Miquel Àngel Giménez [5]

Vida del Moviment

De la por a l'esperança, Grup Pujós X [7]

Pasqua 2009, de convidats a membres d'un grup. Pep Montanyà i Silvestre [8]

Pasqua 2009, perspectiva d'uns militants joves. Miky Aragón i Anna Munné [9]

Llevat dins la massa. Carme Gomà [10]

Dos expedients de regulació en menys de tres mesos. Àngela Rodríguez [13]

Joan Ramon i Cinca, el consiliari, l'amic, el germà gran. Albert Marín [14]

Festa de l'acció de la JOC. Francisco Ruiz [16]

Un dissabte amb el MIJAC. Margarita Prieto [17]

Un dia en la vida de...

Xavier Delgado, psicòleg [18]

Parlem amb

Anna Maria Sánchez, responsable de la comissió d'economia [19]

El món tal com és

Urgeix el testimoniatge, no la defensa. Josep Maria Romaguera [20]

Col·laboracions

Tiene que cambiar nuestra forma de vivir. José María Castillo [21]

Hi ha vida més enllà... de la copa, la lliga i la champions? Teresa Català [22]

Probablement. Prudenci Merayo [23]

Dossier

Alternatives solidàries a favor de la inserció laboral, de la justícia i del medi ambient.

Cultura

Curas obreros. José Centeno García, Luis Diez Maestro y Julio Pérez Pinillo [24]

Què pensa Joan Carrera. Francesc Romeu [24]

*Revista trimestral de
l'ACO de Catalunya i
les Illes Balears*

c/Rivadeneyra, 6 8è 08002
BARCELONA
tel. 93 412 48 88
fax 93 318 81 87
acocat@arrakis.es
www.treballadors.org/aco

Equip de redacció:
Albert Marín, Enric Mateu,
Josep Pascual, Ton Clapés, Jordi
Joan Aymerich, Cèlia Santiago
i Àngela Rodríguez.

Impressió:
Papers 99, S.C.C.L.

Disseny i maquetació:
Juan Àngel Baños (Papers99, s.c.c.l.)

Presentació

Aquest és el primer butlletí després de la realització del IX Consell de l'ACO i aquí en presentem les conclusions amb relació a les prioritats dels cursos vinents, entre les quals es valora la necessitat de fer una reflexió en profunditat sobre les responsabilitats en el si del moviment.

Comptem amb dos testimonis de militants joves que ens relaten la seva experiència de la Setmana Santa amb l'ACO, un dels quals ha passat de ser convidat a ser membre d'un grup.

Dos fets de vida (un de molt seriós, tractat en clau de revisió de vida) ens fan reflexionar sobre la importància que donem a les coses (que diferent que es valoren amb un diagnòstic de càncer!) i les prioritats (hi ha alguna cosa més important que les victòries del Barça?).

En Joan Ramon i Cinca ens ofereix un canvi de perspectiva amb la jubilació. També es veuen molt diferents les coses des de Kenya, Tanzània o Malawi (vegeu "El món tal com és").

Diferents formes d'encarar la crisi les trobem amb la crònica de les taules rodones organitzades per la Pastoral Obrera del bisbat de Sant Feliu durant la primavera (com s'hi ha d'implicar l'Església?, tots en som responsables), o amb el relat de l'ERO al diari *Metro*.

En les altres seccions fixes trobareu com és "Un dia en la vida" d'en Xavier Delgado, psicòleg mallorquí, i l'entrevista a l'Anna Maria Sánchez, nova responsable de la comissió d'economia. Així mateix, a la secció de llibres tenim el recull del testimoni de diversos capellans obrers i del pensament del bisbe Joan Carrera.

Al dossier, hem volgut recollir el testimoni de persones directament implicades en entitats socials solidàries a favor de la inserció, el consum ètic, les relacions justes entre les persones i els pobles i el medi ambient: FORMACIÓ I TREBALL (FIT), BANC DE RECURSOS i ANDRÒMINES.

Valoració del Consell

COMITÈ PERMANENT

Com aquell qui no vol la cosa, ja hem arribat al final del curs. Per a les militants i els militants de l'ACO ha estat un curs intens en què, a part del treball quotidià, del grup i de la zona o diòcesi, hem treballat força –com a moviment– en la celebració del Consell. *Ser llevat dins la massa*, dins la classe obrera, ha estat el lema que ens ha guiat aquesta vegada.

El Consell l'hem celebrat en un moment, a final de curs, que ha suposat un esforç arribar-hi. I també en un context social marcat per una profunda crisi, de la qual, sembla, encara no hem vist la part més crua. Les prioritats triades –i modificades en part– ens han d'ajudar a donar respostes evangelitzadores per acompanyar i acompanyar-nos en aquest context que estem vivint i que viurem durant encara més temps. Però, per si no fos prou, en el Consell també hem pogut tractar els temes interns del moviment que més ens preocupen: la iniciació, els consiliaris, la formació, les publicacions i la comunicació interna i externa; i també la nostra organització. Igualment, doncs, hem disposat d'aquest espai per expressar la nostra experiència i visió sobre aquests temes, d'escoltar la dels altres, compartir-les i mirar d'arribar a acords per tirar endavant l'ACO. Un altre aspecte han estat les resolucions que hem aprovat; són temes candents en el moviment, per encarar els quals haurem de posar fil a l'agulla entre tots, ja veurem com.

La participació ha estat el denominador comú del procés del Consell. Tots plegats ens hem de felicitar per aquesta gran notícia. I també per la nodrida presència dels que ens van acompanyar *in situ*, a Lleida, representants de molts moviments germans i persones amb responsabilitat dins de l'Església i dins de sindicats. Esperem que la vivència del Consell arribi als que no hi han pogut participar aquesta vegada.

Hem de manifestar l'agraïment més sincer a totes les persones que han participat en aquest procés: ponents, militants i consiliaris que han participat en els grups de preparació, membres de la mesa, personal de l'ACO, persones que ajudaren en el local a preparar els materials, militants de l'ACO de Lleida, militants que acolliren els convidats –a casa, traduint, fent-los costat, acompanyant-los al lloc des de l'aeroport o l'estació– i als treballadors del lloc on ens estàvem. Tenim la impressió, a més, que hem fet una bona experiència de moviment, de sentir-nos Església (junt amb altres comunitats) i de sentir-nos acompanyats per Jesús en el nostre camí i això ens ha de portar a continuar sent –si pot ser més i millor– *llevat dins la massa*.

Recordem que del 24 al 29 d'agost tindran lloc els Exercicis Espirituals de cada estiu. Poden ser una ocasió única per posar-nos «a punt»: per aturar-nos, escoltar les crides que ens fa Jesús ara i aquí i compartir aquesta experiència, que pot ser única, amb altres militants o simpatitzants.

Bon estiu!

Exemple senzill i clar

JOAN RAMON I CINCA
CONSILIARI

«Jo sóc el cep veritable i el meu Pare és el vinyater. Les sarments que no donen fruit, el Pare les talla, però les que donen fruit, les neteja perquè encara en donin més. Vosaltres ja sou nets gràcies al missatge que us he anunciat. Estigueu en mi, i jo estaré en vosaltres. Així com les sarments, si no estan en el cep, no poden donar fruit, tampoc vosaltres no en podeu donar si no esteu en mi. Jo sóc el cep i vosaltres les sarments. Aquell qui està en mi i jo en ell, dóna molt de fruit, perquè sense mi no podeu fer res. Si algú se separa de mi, és llençat fora i s'asseca com les sarments. Les sarments, un cop seques, les recullen i les tiren al foc, i cremen. Si esteu en mi i les meves paraules resten en vosaltres, podreu demanar tot el que voldreu, i ho tindreu. La glòria del meu Pare és que doneu molt de fruit i sigueu deixebles meus.» (Joan 15, 1-8)

Jesucrist, encara infant, acompanyat de Maria i Josep, havia sentit a la sinagoga, les lectures bíbliques: i Com Déu havia expressat el seu amor, i la relació del Pare amb el Poble Elegit amb el símbol d'una vinya preciosa, la «nineta dels seus ulls». (Is 5)

Poc després, la vigília de la seva Passió, i sota l'impacte emotiu d'allò que s'aproximava, Ell mateix expressa el seu amor i la seva missió, amb el símbol de la vinya, del cep i de les seves sarments.

Uns instants abans, amb els Dotze, havien passat entre vinyes i ara, en el clima del comiat, del Sant Sopar, es compara, Ell i els deixebles, amb una vinya. Recordaven el poema d'Isaïes sobre la vinya preciosa?

Jesucrist, amb la imatge del Cep que dóna bon fruit, parla d'Ell mateix: Ell és el Cep i tots els homes som les sarments; els branquillons; tots a Ell units per la mateixa saba del Cep, la mateixa vida.

Nosaltres, mireu d'estar units al Cep? Xuclem, ens arriba, ens anem omplint de la Vida que pot arribar a nosaltres des del Cep?

Ell ho diu: hi ha sarments que donen bon fruit madur. Però d'altres que, tristament, s'arrossequen per terra, mig arrencats, esquingats, secs. No faran raïm dolç ni donaran, com les bones sarments, bon vi. Ni tan sols quan patiran en ser trepitjats pel pes de la vida, per les alegries i penes. No rajaran most.

I Jesucrist parla de nosaltres, com si de nosaltres depengués l'adhesió, la nostra unió, unió vital, al Cep. Molts sarments poden estar

morts; ja no fan res de bo. Els espera l'esterilitat seca i el foc.

No ens deixem prendre la saba, la Vida de la Vinya. El Cep i nosaltres arribarem a ser una sola Vida. Una vida que ha d'anar ocupant la vinya amb fulles tendres i rajant bon vi.

És fent el que Jesucrist vol i demana de cadascú –al fons del seu cor i que cadascú ho faci a la seva manera– que els homes i dones farem goig als ulls del Pare i el vi serà infinitament bo.

Fer front a la crisi

Crònica de dues taules rodones

MIQUEL ÀNGEL JIMÉNEZ

GRUP CASTELLBISBAL-ZONA MONTSERRAT

El 27 de març i 29 d'abril passats l'Equip de Pastoral Obrera del bisbat de Sant Feliu vam celebrar les dues taules rodones que ens havíem proposat: la primera a Viladecans amb una assistència d'unes 120 persones i la segona a Vilanova i la Geltrú, amb unes 100 persones. El tema de fons: Fer front a la crisi.

A Viladecans la taula estava formada pel bisbe Agustí; Joan Torrents, de Càrites; Pilar Malla, síndica de greuges de Barcelona; Toni Mora, secretari general de CCOO al Baix Llobregat; i Josep Bonastre, treballador d'una entitat d'estalvi.

El cartell de Vilanova conserva dos noms: el bisbe Agustí i Joan Torrents, mentre que canvia tres protagonistes. Ara seran Jordi Jorba, treballador d'una entitat d'estalvi; Susanna Igual, directora de l'IES Lluch i Rafecas de Vilanova; i Albert Rodríguez, Secretari General de CCOO de l'Alt Penedès i el Garraf.

Us fem una crònica-resum de totes dues taules rodones.

Un moment de creixement

Les intervencions van començar pel senyor bisbe, que va fer una reflexió moral de l'impacte de la crisi i de com l'Església s'hi ha d'implicar: l'impacte de la crisi, ens va dir, és un impacte de sofriment

humà ben concret, de famílies amb noms i cognoms. Un impacte que l'Església ha de compartir: des de la solidaritat però també des del qüestionament d'un sistema econòmic i social que té moltes llacunes, que causa una gran injustícia, i que cal reformar a fons. La crisi, va remarcar, té un component moral fonamental, manifestat en un compromís moral actiu que en els darrers anys hem anat deixant de banda. Les realitats humanes tenen en Jesucrist el seu punt de referència.

Des de l'Església, cal acompanyar les persones en crisi: ser-hi a prop, escoltar-les i ajudar a construir un horitzó cada cop més obert. Suposa no espantar-se, veure com la crisi és un moment de creixement. Els cristians vivim a fons aquesta experiència que el sofriment per si mateix és un motiu de canvi i de Pasqua cap a la Resurrecció.

La desigualtat ve de lluny

Pilar Malla, en primer lloc, va remarcar que la bonança econòmica no s'havia aprofitat per reduir la desigualtat social.

La Pilar va alertar del risc de crear dependència en els ajuts que es donin en el context de la crisi. La pobresa és un estat circumstancial de la persona. Les persones no "són" pobres perquè no puguin

ser d'una altra manera. Hem d'acostumar-nos a pensar i a treballar perquè puguin sortir d'aquest estat. Això significa dedicar esforç especialment a la prevenció i procurar per l'autonomia i la formació de la gent. Es tracta d'evitar que les situacions de marginació i de pobresa es vagin reproduint de generació en generació.

Les necessitats es multipliquen; la solidaritat, també

Joan Torrents, conseller de Càritas, va començar la seva intervenció amb algunes dades preocupants de la diòcesi de Sant Feliu, remarcant l'augment d'ajuts del 122% que havia significat aquest any 2008 respecte al 2007.

Va dir que un aspecte positiu a remarcar és que s'ha incrementat el nombre de petits donants, de manera que en el seu conjunt els ingressos només han disminuït un 2%. Potser la gent no pot fer grans aportacions, però hi ha més gent conscienciada, i es compensa. També s'ha incrementat el nombre de persones voluntàries.

Ens va alertar del risc de fer augmentar l'assistencialisme en detriment d'allò que és la promoció de les persones i de la necessària denúncia d'allò que no funciona a la nostra societat, des de l'endeutament irresponsable a les lleis. Com la que s'està preparant sobre

estrangeria, que atempta contra la solidaritat humana i l'hospitalitat, una llei que pretén castigar tot aquell que ajuda immigrants sense papers. Càritas ens ha d'ajudar, com a comunitat cristiana, a comprometre'ns més en el treball solidari cap als més pobres i la lluita contra les forces de la pobresa estructural a casa nostra i al món colonitzat, tenint present que són els poders públics a qui correspon la resposta social i solidària necessària.

Mobilitzar-nos per evitar la re-tallada dels drets laborals

L'aportació de Toni Mora, Secretari General de CCOO del Baix Llobregat, va ser la d'un sindicalista que ens va fer aterrar en qüestions bàsiques:

Si la crisi ens ha resultat sorprenent és perquè patíem de miopia i estàvem emmirallats pel consum, i per una certa voluntat política i ideològica d'emascarar les conseqüències de la política econòmica global.

En aquests moments al Baix Llobregat hi ha 52.000 persones desocupades. La crisi l'estan pagant sobretot els treballadors, la classe obrera (aquesta classe obrera que semblava un concepte desfasat), de la qual són especialment protagonistes, per la precarietat de les seves condicions laborals i legals, els treballadors immigrants de països estrangers.

No hi ha respostes màgiques, però hi ha propostes que han de passar per una necessària mobilització a favor de més protecció social, més societat del benestar..., un canvi de model productiu, una millora de l'educació i de la formació professional dels treballadors per fer-nos més competitius, més polivalents. És un moment del compromís personal, indefugible. I és el moment de posar les persones en el centre. Les persones sempre són més importants que les coses.

Tots en som responsables

Josep Bonastre, treballador d'una entitat d'estalvi, va remarcar que ha pogut contemplar des de primera fila el funcionament de les nostres "micro" economies casolanes, que ha portat molta gent a endeutar-se molt més del que seria raonable.

Aquesta situació s'ha produït amb la participació de tothom. Per la instigació d'alguns, per la inhibició d'altres, per la connivència de molts altres, però en definitiva tots en som responsables. Per l'afany de riquesa dels qui tenien molt i també dels qui no tenien tant o gens que pretenien fer-se rics d'un dia per l'altre.

Es qüestionava també el tema de la Seat: demanar sacrificis i congelacions per la possibilitat (atenció, no pas la seguretat) de fer un cotxe tot terreny que no serà a l'abast de tothom, que suposa un fort consum de combustible... Té gaire lògica? Si tots hem estat d'alguna forma corresponsables de la crisi, tots som corresponsables de les possibles sortides. Potser n'aprendrem alguna cosa i serem capaços de canviar les coses.

Educar en solidaritat

Susanna Igual, directora de l'IES Lluch i Rafecas de Vilanova, es va centrar en allò que es feia en el seu centre. Explicava que la crisi els havia fet suspendre moltes sortides, que els pares no podien pagar les activitats extraescolars i que el cost dels llibres era un problema per a algunes famílies.

Deia que el més fort encara ha d'arribar i es preguntava què podien fer des de l'institut, perquè, encara que no tinguin llibres i manquin recursos econòmics, els alumnes no perdin qualitat en l'ensenyament.

Apuntava cap a una reestructuració de recursos econòmics i humans. Les excursions són importants, pel tipus de convivència que es fa entre alumnes, i per això continuaran fent-ne. Els llibres de text i els diners s'havien socialitzat i els de lectura obligatòria els tenien a la biblioteca. I cada vegada més alumnes demanaven beques.

Qüestió de valors

Albert Rodríguez, secretari general de CCOO de l'Alt Penedès i el Garraf va remarcar que feia més de 15 anys que anàvem creixent, i que als sindicats poques vegades els van cridar a consulta, encara que només fos per veure com es repartien el pastís, però que ara sí que els han cridat, i esperava que quan arribés la

bonança els tornessin a cridar per tal de socialitzar més aquesta economia.

Remarcava que no som conscients de l'impacte, i que és complicat saber el resultat final. A la comarca hi ha més de 10.000 aturats, i hi ha moltes persones de petites i mitjanes empreses afectades que no surten a la llum com els grans ERO. Hem de preguntar-nos quins valors hem de tenir per construir aquesta societat.

Va parlar dels immigrants, que si vénen a treballar és per la gran desigualtat mundial i per la manca de saber fer entre tots un món més just. L'Estat ha de jugar un paper important, controlant aquells que més tenen. Hi ha qui ha provocat la crisi, i els qui l'estan patint. Els valors han de ser la justícia i la igualtat i és en aquests valors que hem de fer créixer la societat.

Tornar a la cultura de l'estalvi i de l'esforç

Jordi Jorba, treballador d'una entitat d'estalvi, va remarcar que de l'alegria del crèdit fàcil hem passat al sotrac de les famílies amb menys recursos, però que ara ja comença a afectar les classes mitjanes. Que som en una roda en què les empreses no tenen diner líquid, de retruc no tenen treball i fan fora les persones, i l'atur no cobreix tots els deutes que s'han generat.

No s'ha volgut veure que construïen un gegant amb peus de fang. L'egoisme no ens ha deixat veure les coses; hem de canviar la manera de viure, no hem de viure pendent de l'endeutament.

S'han buscat solucions per ajudar les famílies, s'ha de fomentar l'estalvi. Hem de tornar a la cultura de l'esforç. Hem de consumir responsablement, sabent quin és el nostre futur a curt termini. Els polítics han de posar els mitjans perquè el ciutadà pugui sortir endavant.

Després de les intervencions es va obrir un torn de paraules, en què es van fer preguntes als ponents. Les preguntes van demanar aclariments a alguns interrogants creats i també es van fer algunes propostes per contrarestar la crisi.

De la por a l'esperança

Testimoni de mort i resurrecció

GRUP PUJÓS X
ZONA BAIX LLOBREGAT

En abril del año pasado año me diagnosticaron un cáncer de mama con ganglios afectados, fue como una sentencia de muerte, ya sabía de que me iba a morir. Para acabar de confirmar mis temores, no se me ocurrió otra cosa que consultar los índices de mortalidad de las mujeres de mi edad y no había dudas sabía de que iba a morir.

Tenía miedo, muchísimo miedo, un miedo que también veía en la cara de mi familia y amigos, sobre todo en mi marido y mi madre. No podía soportar la idea de que mis hijos se quedaran sin madre, son muy pequeños me repetía una y otra vez.

Sentía tanto miedo y dolor que creía que me iba a romper por dentro. Había un sentimiento que no podía soportar de ninguna de las maneras, y aún hoy no lo puedo afrontar: era que mis hijos se quedaran sin madre. Era y es una auténtica tortura.

Enseguida decidí, porque fue así, lo decidí, no pensar en el futuro y sí en el día a día, concentrarme en la curación. Lo decidí porque ya no podía cambiar el diagnóstico, no tenía sentido seguir preguntándome por qué, y, en cambio, pensar en ello sólo me hacía más daño y no me ayudaba en nada.

Los médicos iban a hacer su faena, la cirugía y el tratamiento, pero yo también debía hacer la mía: cuidar el cuerpo y la mente para aguantar el tratamiento y sobre todo para que, a pesar de todo, vivir el día a día con la máxima normalidad posible, que los niños lo notaran lo menos posible y evitar más sufrimientos a los que me estaban acompañando.

Por suerte todos estos meses no he estado sola: mi familia, mi

marido, mi madre, mis hermanos, mis hijos..., los amigos, el equipo del ACO, las madres de la escuela, mis compañeras del GAM... La lista de los que me han ayudado y apoyado en todo momento es tan larga que me siento abrumada.

Siento una enorme gratitud y creo que el día no tiene suficientes horas para que pueda dar las gracias a todas y cada una de las personas que he tenido y tengo a mi lado. Gracias.

Ahora ya he acabado el tratamiento y estoy en la fase de recuperar el cuerpo de la quimio y la radio. Esperando que se cumpla el primer año para hacer la primera revisión.

El camino ha sido largo y duro pero siempre he creído firmemente en la curación, mi fe me ha dado fuerza, los momentos de plegaría me han ayudado dándome paz y serenidad.

Con el cáncer me he descubierto fuerte y optimista, he valorado intensamente el día a día, he aprendido a mirar la relación con los demás de forma diferente. He descubierto que el sentido del humor también cura y que uno se puede reír hasta de las peores situaciones. Creo que hay muchísima gente buena en el mundo y a mi alrededor. Siento que si he superado una quimio puedo superarlo todo. Y también he descubierto la importancia de la paz interior, de encontrarnos con nosotros mismos, la felicidad está dentro nuestro.

Con el cáncer me he descubierto fuerte y optimista

Y sobre todo he aprendido que no vale la pena enfadarse, que no quiero enfadarme con nadie, ni conmigo misma ni con las cosas

que la vida me trae, esto no quiere decir que siempre lo consiga pero si sé como quiero vivir, para así relativizarlo y que se pase enseguida.

Estoy tranquila, y quiero seguir estándolo.

Quiero vivir en paz y armonía conmigo misma y con los demás.

Com ho hem viscut a l'equip?

Primer va ser l'impacte de la notícia del càncer al cap i el cor de cadascun de nosaltres:

- Les primeres llàgrimes dissimulades...

- L'esperança, poc fundada, que fos un error; la negació: a ella no, té els fills molt petits...

- Intentar fer alguna cosa pràctica, acompanyar-la sense atabalar...

- I resar...

Però el procés d'una sola persona ens ha fet canviar a tots:

Pel seu testimoni, que ens ha fet descobrir...

- Una dona amb una força que no semblava cabre-hi en el seu cos, amb una confiança en la curació motivada pel compromís de criar els fills.

- Un bon humor que mai no es trenca en públic, i que encara ens fa riure.

- La constància de seguir una disciplina i una dieta que l'ajudés a anar sanant el cos i l'ànima.

- Com ens dona canya i ens qüestiona a la resta, potser amb menys timidesa que abans.

- La fe que ella ha tingut des del principi en la curació, en la resurrecció, ens ha fet pensar en

la seva forta espiritualitat... i ens ha fet replantejar la nostra a més d'un.

D'aquest procés de resurrecció hem après...

- A valorar les coses realment importants d'aquesta vida. A la sortida d'equip a l'estiu (al mig del tractament) vam tenir la necessitat de fer una pregària compartida, també amb els fills, per donar gràcies per les bones coses que ens havien passat durant el curs.

- A acompanyar l'altre... A vegades la quotidianitat ens fa oblidar que hi ha moments en la vida de les persones de l'equip que són transcendents i ens oblidem de trucar-nos entre reunió i reunió. Amb aquesta experiència de la malaltia hem estat tots al seu costat, hem se-

guit tot el procés, cadascú ha donat el millor del que tenia... I ella t'ho tornava amb escriure.

- A reconèixer la importància dels símbols: treure's el mocador i mostrar el cabell curtet en un

**Sentía tanto
miedo y dolor que
creía que me iba a
romper por
dentro**

moment de vida de grup, planejar un bateig... ha marcat el final d'un camí, el principi d'un altre.

- A fer créixer la unió, l'estimació, entre les dones de la

colla: si fins ara quan quedàvem sempre acabàvem parlant dels fills i les seves coses, ara anem a fons dels temes que ens afecten a nosaltres mateixes.

- A aprendre a viure amb el dolor... Sempre procurem apartar-lo, protegir els nostres fills, busquem remeis en contra... Però hi ha dolors que no es poden allunyar, que fan mal i pensar en la mort de la nostra amiga encara ens fa plorar.

- A parlar sobre el que estava vivint la nostra amiga amb els fills: per què estàvem tristos, per què ploràvem d'alegria el dia que ens va trucar per dir-nos "estic curada!"

Realment hem viscut la RESURRECCIÓ... i hem descobert que és molt més que superar la mort!

Pasqua 2009

De convidats a membres d'un grup

PEP MONTANYÀ I SILVESTRE / RUBÍ

Sóc el Pep i amb la meva dona tenim dues filles que aquest any faran cinc i dos anys. Aquesta Pasqua hem anat a Prades per celebrar-la amb l'ACO per tercer cop, tot i no ser militants, donat que tenim dos amics de Rubí que ens hi han convidat des de l'any 2007.

Tot i que sempre hem pensat que la Pasqua s'hauria de celebrar a la nostra parròquia, l'ACO ens ha ofert la oportunitat que les nostres filles comparteixin la celebració d'aquests dies amb altres nens i nenes de la seva edat.

Totes dues s'ho passen d'allò més bé anant de colònies amb els pares, dormint en lliteres, dinant al menjador i jugant amb els altres infants. I dins d'aquest ambient d'emoció, viuen les celebracions litúrgiques també amb il·lusió. La petita encara no ho segueix gaire, però la gran hi posa molta atenció. Quan a la celebració de la Passió el mossèn va dir que els nens podien anar al davant, hi va córrer, i a la Vetlla Pasqual ja hi va anar directament. Vam veure com li agradava estar envoltada d'altres nens durant aquestes misses, cosa molt poc habitual la resta de l'any, i va estar atenta les dues

hores llargues que va durar la celebració. I l'endemà encara ens anava preguntant: "Però, on era Jesús?"

I dit tot això, voldria afegir que no només hi anem per les nostres filles. Si bé va ser la nostra principal motivació inicialment, nosaltres també hem participat dels tallers i de les diferents activitats que s'organitzen durant aquests dies, tot i que ens anem tornant amb la meva dona per estar amb les menudes, i esperem que en els pròxims anys puguem gaudir-ne encara més.

I és clar, amb aquesta bona experiència, al final ens hem preguntat que perquè només ha de ser per Setmana Santa. Fa unes setmanes que hem començat a formar part d'un grup de l'ACO, el Terrassa-3, ja que ens agrada la idea de poder parlar i compartir experiències amb altres famílies cristianes.

Pasqua 2009

Perspectiva d'uns militants joves

MIKY ARAGÓN I ANNA MUNNÉ

GRUP SENSE NOM- ZONA SAGRERA-SANT ANDREU

Som l'Anna i en Miky de la Sagrera (Barcelona). Aquest és el nostre quart any a l'ACO després de molts anys de militància a la JOC, la segona Pasqua que vivim amb el moviment, la primera crisi global que patim com a parella, el primer cop que estem embarassats i el primer cop que escrivim al Butlletí de l'ACO amb les ganes d'agrair-vos a tots i a totes, els dies, els testimonis i l'Esperança compartides a Prades.

Després d'uns anys fent vacances per Setmana Santa, necessitàvem recuperar l'experiència de viure la Pasqua compartida. I va ser així com, enmig d'un temps de crisi els dies de Setmana Santa de l'ACO sota el lema CRISI, PASQUA, ESPERANÇA ens va permetre reviuere l'Esperança que ens dóna la Resurrecció de Jesús enmig nostre. Una esperança que, en les magnífiques paraules que ens va adreçar en Pep Escós, experimentem quan reconeixem la dignitat dels pobres com a fills i filles de Déu; quan estimem els altres i quan vivim l'espiritualitat com a font de la nostra lluita. Realment, la Pasqua 2009 va ser una oportunitat per descobrir testimonis de lluita i dignitat, testimonis d'amor i testimonis de fe.

Aquest any necessitàvem treballar la nostra espiritualitat, per això, ja en el nostre Grup de RdV, vam plantejar la necessitat de treballar la nostra Fe. Com veieu, a la JOC vam aprendre a preparar la Pasqua des del grup i decidir els tallers a partir de les nostres necessitats o mancances segons el moment. Per això vam optar pels tallers de *Pregària* i el de *Vida Espiritual Sana i Equilibrada*. Volem agrair tant les aportacions dels talleristes com les experiències dels militants que, des dels testimonis compartits, ens van recordar la necessitat de cercar eines personals i familiars per cuidar la nostra espiritualitat.

En aquest sentit vam gaudir compartint amb diferents militants joves l'Estudi d'Evangelí proposat per a la tarda de divendres sant. Va ser una oportunitat per treballar a fons la paràbola dels treballadors de la vinya (Mt 20,1-15) tot compartint la nostra fe i les nostres accions

amb companys i companyes de Madrid, Bilbao i Catalunya.

Tot i això, malgrat la riquesa de trobar-nos molt acompanyats al llarg d'aquests dies encara ens costa entendre algunes dinàmiques i ritmes de la Setmana Santa de l'ACO. Entenem que el ritme sigui més lent, no només l'entendem sinó que l'agraïm ja que aquest ritme ens permet gaudir dels infants que ens acompanyen aquests dies, però la tarda del dissabte es fa massa llarga. Quina llàstima, amb el que costa trobar moments per treballar de forma col·lectiva molts temes. Potser hauríem pogut compartir alguns dels debats del Consell! També trobem a faltar més intensitat en les celebracions i més relació entre les aquestes i els tallers i activitats que es fan al llarg del dia. Ens atreviríem a proposar un canvi en el format dels tallers, donant-los més continuïtat i més recorregut als espais de treball en grup. Per experiència aquestes dinàmiques ajuden a viure més intensament la Pasqua lligant el que celebrem durant els vespres amb el que treballem durant el dia.

No entengueu malament aquestes paraules, tot al contrari, ja que aquesta setmana Santa compartida amb el moviment ha estat la forma que hem tingut per començar a estimar l'ACO més enllà del nostre grup, més enllà de la nostra consiliària, més enllà de la nostra zona i fins i tot més enllà dels propis militants de l'ACO. Per nosaltres ha estat una nova oportunitat d'estimar l'ACO enmig de la multitud esperançada dels nostres dies.

Llevat dins la massa

Què ha passat al IX Consell de l'ACO

CARME GOMÀ GRAELL

GRUP COLLSEROLA - ZONA MONTSERRAT

Com sabeu, del 15 al 17 de maig, es va celebrar el IX Consell a l'Acadèmia Mariana de la ciutat de Lleida. A la tarda vespre del divendres vam anar arribant a aquest tresor arquitectònic i històric fundat el 1862. La façana neoclàssica, el vestíbul noucentista, el teatre i la capella d'estil gòtic florentí, anomenada Sixtina de l'art marià, conviuen amb l'estil funcional i confortable d'una casa de trobades i reunions. El marc ajuda molt; però l'escalf humà, més. La zona de Lleida juntament amb el Comitè Permanent van vetllar, des de l'acolliment fins al comiat, perquè tothom s'hi trobés bé.

Després de sopar ens vam aplegar a la majestuosa sala on es farien totes les sessions plenàries. Tot estava a punt per celebrar un esdeveniment al qual tothom qui forma part del Moviment és convidat cada quatre anys. Era bonic i emotiu, l'arbre instal·lat en un angle de la sala: de les seves branques penjaven els fruits dels darrers quatre anys, cartolines amb fets, temes, trobades, pèrdues... Arbre que s'aniria omplint encara més durant el Consell perquè cada zona hi aniria afegint un fet significatiu després de cada votació. La música d'Ennio Morricone de *La Missió* i l'ofertament d'una espelma per cada zona van posar-nos a punt per a la pregària preparada per la zona de Nou Barris. Després de presentar els membres del Comitè General, la presidenta Rafi Cáceres donà la benvinguda a tothom. També, en nom del bisbat de Lleida, ho féu en Josep Anton, responsable de zona, i finalment la delegada de la Pastoral Obrera del bisbat de Lleida, M. Àngels Altarriba, destacà la importància de trobar-se sabent per a què i per a qui es treballa i considerant que aquest Consell era un signe de molta esperança.

Es proposà la mesa del Consell i s'aprovà per unanimitat dels quaranta-set delegats que hi havia en aquell moment. S'explicà que, després de cada aprovació, es cantaria i un membre de cada zona llegiria un fet rellevant per penjar a l'arbre esmentat. Començà la zona de Girona. La Teresa Canals, presidenta de la mesa, donà la benvinguda als convidats. L'Albert Marín, ponent del Reglament de Funcionament del Con-

sell, moderà el debat de les esmenes i el Reglament fou aprovat. La zona de Lleida exposà el seu fet. Després es féu el Balanç de Gestió del Comitè General. En l'anterior Consell s'havien fixat nou reptes que s'aprovaren per unanimitat. El grup de Biscaia presentà el seu fet. S'acabà la jornada amb una breu referència als Balanços de Zones i Comissions destacant dos temes recurrents: responsabilitat i economia.

El dissabte al matí, després de la pregària preparada per la diòcesi de Vic, amb més delegats i molt bon ambient, començà el treball. Els documents de les Prioritats es tractaren en diverses comissions. Abans els ponents havien fet una breu intervenció. Acabat el treball hi va haver el debat sobre les esmenes de cada document i la votació. Després és votà cada document i tots foren aprovats. Aportaren el seu fet les zones de Sagrera-Nou Barris, Mallorca i Anoia-Vic. ►

Recuperades les forces amb el dinar i la tertúlia amb els companys, les comissions de treball van posar-se de ple en el Document Intern seguint el mateix procés emprat amb les Prioritats. S'aproven: Formació, Publicacions i Comunicació (interna i externa), Consiliaris i Iniciació. La zones Besòs, Baix Llobregat, Montserrat i Vallès Oriental van llegir el seu fet i el van penjar a l'arbre. La Comissió d'Organització no va poder acabar la feina i va haver de continuar després de sopar. Tothom va agrair que la jornada s'acabés amb una sortida guiada per Lleida.

Amb la pregària preparada per la zona Maresme, s'inicià l'última sessió Plenària amb el debat de les esmenes d'Organització, centrat en la responsabilitat a les Zones. Es passà a la votació del Document i s'aprovà. El fet fou presentat per la Zona Nou Barris.

El diumenge al migdia van intervenir els convidats presents en aquell moment, altres ho havien fet abans; fins a una vintena, van fer-se presents durant el Consell: Joan Piris, bisbe de Lleida; Fátima Almeida, presidenta de la LOC/MTC de Portugal; Françoise Blasco i Isaber Moner, de l'ACO de França; Francisco Güeto, president de l'HOAC; Andreu Iburu, president de la JOC de Catalunya i les Illes; Paul Edwards, secretari general del MMTTC; Josep M. Baiget, secretari general de CCOO de les Terres de Lleida; i els delegats de la Pastoral Obrera d'Espanya, del bisbat de Lleida i del bisbat de

Terrassa; com també els delegats de l'Apostolat Seglar de l'arquebisbat de Barcelona i del bisbat de Lleida entre altres. També es van rebre una desena d'adhesions que es van llegir amb agraïment.

Conclusions de la taula a la cloenda

«En primer lloc, fem esment de l'elevada participació: han assistit al Consell un 70% de representants dels grups i una trentena de militants, i s'han presentat des dels grups un total de 270 esmenes

»També considerem important destacar l'elevat esperit de consens i l'eficàcia del treball de les comissions que ha permès resoldre la gran majoria de qüestions. Cal tenir en compte que finalment només s'han rebutjat 63 esmenes mentre que totes les altres s'han acceptat directament o han trobat noves formulacions que han enriquit els documents inicials. Gràcies al treball previ de les comissions, només 17 esmenes s'han votat en el plenari i això ha permès agilitar molt el Consell.

»Pel que fa a les aportacions més rellevants del Consell cal esmentar:

A—Amb relació a les **prioritats** dels proper cursos: ▶

1. El canvi d'ordre de les prioritats previstes per al curs 2009-10 i 2010-11. Queden, per tant, de la manera següent:

- ♦ curs 2009-10: Responsables i solidaris en un món consumista
- ♦ curs 2010-11: L'opció preferencial pels pobres des de la classe obrera
- ♦ curs 2011-12: Lliures i profetes en una societat plural

2. Pel que fa a la prioritat del 1r curs, es destaca que no solament les coses sinó també les persones són objecte de consum. També es veu la necessitat de fer, des d'ACO, una formació específica pel que fa al consum responsable.

3. L'opció preferencial pels pobres, prioritat del segon curs, esdevindrà un element bàsic i troncal de la pròpia ACO, que té la voluntat d'avançar i aprofundir en aquest aspecte.

4. La 3a prioritat ha de portar-nos a una reflexió en profunditat del fet de sentir-nos església però a l'hora crítics amb certes postures que titllem "d'institucionals" i que ens han fet acceptar esmenes que ens desmarquen del que anomenem "església institucional".

B-Pel que fa a les **comissions de treball**:

Formació.- Es proposa rendibilitzar esforços oferint "pacs" de formació a les zones durant un cert temps per tal que es puguin programar les sessions en el moment més adient.

Comunicació.- S'adquireix el compromís de crear un lloc web interactiu com a eina de participació interna, alhora que es remarca la necessitat de mantenir les eines clàssiques de comunicació i es fa una crida a la responsabilitat per participar-hi i fer-hi aportacions.

Iniciació i expansió.-

- ♦ S'acorda no utilitzar més el terme "allunyades" per referir-se a les zones de fora de Catalunya. Totes les zones són iguals i cal anomenar-les pel nom que els és propi.
- ♦ Es destaca la importància de vetllar de forma especial per la iniciació i sobretot de fer-la sentir com a responsabilitat pròpia de tots/es els/les militants.
- ♦ S'evidencia també la necessitat de fer un seguiment acurat dels grups que passen per moments difícils.

Consiliaris.- Es viu amb preocupació el fet que cada cop hi hagi menys consiliaris preveres que hagin viscut de prop la realitat dels moviments, això fa que es plantegi la necessitat urgent d'articular una formació de nous consiliaris conjuntament amb els altres moviments d'acció catòlica.

C-Quant a les **normes de funcionament**:

Es planteja la necessitat de fer una reflexió en profunditat sobre les responsabilitats en el si del moviment, aspecte que va molt lligat a l'estructura organitzativa. Caldrà fer durant els quatre anys vinents una revisió de les normes de funcionament i definir, si cal, un nou marc organitzatiu.

»Per acabar, creiem important haver pogut comptar amb una vintena de convidats d'un ampli ventall de moviments germans, de representants de la pastoral obrera local, estatal, europea i mundial, sindicats, bisbat..., fet que ens evidencia que estem fent camí plegats.»

Després de la cloenda per part del president i la presidenta del Moviment es va celebrar l'Eucaristia presidida pel bisbe de Lleida. Vam donar gràcies a Déu per la feina feta i demanàrem que, cada vegada més, l'ACO sigui aquest llevat (la Bona Notícia de Jesucrist) dins la massa capaç d'afrontar amb esperança els reptes de futur de la nostra societat i en especial de la classe treballadora.

Dos expedients de regulació en menys de tres mesos

Crònica del tancament d'una empresa

ÀNGELA RODRÍGUEZ

GRUP PUJÓS XII - ZONA BAIX LLOBREGAT

He estat durant uns anys delegada de personal a Barcelona al diari gratuït *Metro*, que tenia oficines a diferents ciutats de l'Estat. A mitjan novembre de l'any passat, l'empresa ens va anunciar la presentació d'un ERO (Expedient de Regulació d'Ocupació) i vaig haver d'anar a negociar a Madrid, juntament amb el comitè d'empresa d'allà, format per cinc persones. Només hi havia representació dels treballadors a Madrid i Barcelona, i nosaltres sis vam haver de defensar els interessos de la gent que hi treballava a tot Espanya. L'empresa argumentava raons econòmiques i organitzatives i deia que havien acumulat unes pèrdues durant quatre anys consecutius de milions d'euros. Del més d'un centenar d'empleats, la direcció tenia la intenció d'acomiadar 40 persones i donar tan sols una indemnització de 20 dies per any treballat (el que es dona per llei en el cas d'un expedient de regulació). Les negociacions es van perllongar fins a la setmana abans de Nadal i, finalment, vam aconseguir que es reduís la xifra d'acomiadaments de 40 a 27 persones, i que la indemnització final fos de 40 dies per any treballat.

A part del procés traumàtic que aquest ERO va representar per a tots nosaltres, després de Nadal vam tornar a la feina els que quedàvem. Vam durar tres setmanes. Un dijous a la tarda, el 29 de gener passat, l'empresa ens va convocar a una assemblea per videoconferència des de Madrid i ens va anunciar que ja no calia que continuéssim treballant, que havien decidit tancar el diari a Espanya i que l'endemà ja no sortiria l'edició en la qual havíem treballat tot el dia. Ningú no es podia creure la notícia, i més després que haguéssim patit l'anterior ERO, que s'havia tancat tan sols feia 40 dies. Un altre cop em va tocar desplaçar-me a Madrid i quedar-me allà a viure de dilluns a divendres, tot i que tornava a Barcelona els caps de setmana.

En aquest cas, la negociació va ser diferent: ja no teníem res a perdre i havíem d'aconseguir el màxim d'indemnització per a tothom. Però l'empresa es va negar a arribar a la xifra que es va donar tan sols un mes abans als primers acomiadats, i deia que no tenia prou diners. Finalment, l'acord es va tancar amb una indemnització de 38 dies per any treballat, però fins a aconseguir això vam haver de superar molts entrebancs. El més gros va ser que un grup de treballadors de Madrid no confiava

en el comitè d'empresa d'allà i va decidir contractar el seu propi advocat, que més aviat ens va perjudicar a l'hora d'aconseguir un acord que no pas beneficiar, però això aquesta gent no ho veia.

Jo, com a delegada, comptava amb una assessora de CCOO a Madrid, i el comitè d'empresa tenia el suport del Sindicat de Periodistes. Però un dels *jefes* del diari va aconseguir enverinar una part de la plantilla contra el comitè, i a les assemblees moltes vegades semblava que els culpables de tot érem els representants dels treballadors i no pas l'empresa. Però en aquest aspecte jo tinc la consciència molt tranquil·la perquè, malgrat el que molta gent pensi, vam fer tot el que va estar a les nostres mans, tot i que no podíem evitar el tancament.

Vam fer tot el que va estar a les nostres mans, tot i que no podíem evitar el tancament

Al final, vam arribar a l'acord dels 38 dies, el millor que hauríem pogut aconseguir, i vam passar a l'atur el dia 3 de març. Ara estic buscant feina, tot i que la situació està molt fotuda a tots els sectors. Tinc la tranquil·litat de saber que compto amb dos anys de prestació de l'atur i mentrestant m'estic formant. He après moltes coses dels dos processos, malgrat la tensió, el cansament i la mala llet acumulats. Però, sobretot, penso que he arribat a la fi d'una etapa i que ara en començo una altra, que és en el que, de fet, consisteix la vida.

Joan Ramon i Cinca

El consiliari, l'amic, el germà gran

ALBERT MARÍN, EQUIP DEL BUTLLETÍ

Recordo, Joan, quan va morir el meu pare, dos anys després de la mort de la mare, que em digueres: "Ja t'has quedat sense cobertura". Aquesta resposta m'ha fet pensar molt en el fons de soledat de la persona humana i com aquells que més t'han estimat i als qui estimes, mentre visquis, són en aquest món una cobertura de protecció, tinguis l'edat que tinguis, i al mateix temps una cobertura telefònica sense la qual alguna cosa manca en la comunicació més íntima.

Per sort encara et tenim entre nosaltres, esperem que per molts anys; però, amb la teva anada a la residència, comencem a experimentar la pèrdua d'una mica de la teva cobertura de germà gran. Tenim la immensa sort que aquesta memòria, que ara dius que es desorganitza, resta entre nosaltres en els escrits que ens has lliurat, en les converses que recordem i en les teves respostes a les nostres preguntes.

Aquests dos darrers escrits, tan entranyables, són dos testimonis de la teva manera de ser i de la teva manera de creure. Els publiquem aquí perquè ens ajudin a viure amb més pau i confiança les etapes de la nostra vida.

Gràcies, Joan.

Pròleg

La meva jubilació a una "Residència" del poblet llunyà provoca estranyesa.
"està" – estic plenament lúcid i content: ¿Per què "plegar"?

La culpa (?) –la "sort per fer-ho"– és la MEMÒRIA
o sigui la infraestructura que aguanta i organitza tota l'acció
de la persona

Cada oblit, sovintejat. Cada desorientació de la ruta
és una fiblada feridora de fons
que t'obliga a contemplar els teus peus de fang
que t'enderroca com a agent d'acció

Jo n'he fet aquesta "lectura", i també aquesta visió de l'horitzó:
aquest horitzó nou que segueix. Aquest horitzó ja no
descansa en mi mateix:
es refia de l'acció i companyia de Déu, del Pare, de Jesucrist
de Maria

que es valen de l'Esperit

i de tots els meus amics
d'ací i, sobretot, del "més enllà"

Som poca cosa
lleugera cosa
portats per un "Vent" personal i col·lectiu, temporal
però que tot ho porta: passat i futur

Barcelona, 20 de març de 2009

Esperança

Llibres, roba, notes, llistes... tot perdut, tot barrejat.

Deixar la pell del cau tebi; anar, de fet, per poques coses,
a la buidor devoradora de la plana deserta
de la "Tensió a voler donar vida a tot",
a treballar, pretensiosos, per Déu des de Déu; però de fet
com un aprenent inepte de Déu mateix

Toca deixar caure els braços, vençut.

Entrar en la vida plena i en la pau de Déu
de fet quieta i lliure del "jo", i infinita, buida,
en la PAU

En Déu, que ja embolcalla tot i porta tot i tothom

Reposar... Respirar... Sentir...

Viure sense ja dominar la vida, no voler-la dominar
ni a Ell.
Sense acció, deixant-se anar, viure... però ja satisfet
amb un poc de llum, amb un poc de pau, en l'amor.

DESIG

El que jo vull és:
estimar-Vos
ni que sigui una mica
l'amor com el que Vós
m'estimeu a mi

Barcelona, 20 de març de 2009

Festa de l'acció de la JOC

FRANCISCO RUIZ -RESPONSABLE DE ZONA
BAIX LLOBREGAT

El pasado 30 de mayo la JOC Nacional de Catalunya i les Illes celebró el final de la campaña de este curso en el Parque de la Alhambra de L'Hospitalet de Llobregat.

Aprovechando la invitación de la JOC, un grupo de militantes de la zona del Baix Llobregat montamos por la mañana un tenderete con información de ACO. También compartimos la eucaristía celebrada en la parroquia de Santa Eulalia, la comida, las mesas redondas de la tarde...

Aunque esta no fue la única participación de militantes de ACO, había militantes que acompañan a grupos de la JOC como consiliarios o como iniciadores y otro grupo de ACO de la zona ayudó con el servicio de bebidas a la hora de comer.

Es una alegría constatar que el movimiento hermano de la JOC, a pesar de las dificultades, es capaz de movilizar a jóvenes para organizarse y plantar cara a situaciones que afectan a la clase obrera, este año en concreto al trabajo precario.

También es motivo de alegría compartir una eucaristía que parte de la vida con los testimonios y llena de ese espíritu joven que le da a la celebración un carácter de fiesta que personalmente creo es el encuentro de los creyentes para celebrar la fe. Al final de la misma nos obsequiaron con un monedero realizado de con tetrabrik reciclado, muy chulo.

La comida fue un momento de compartir lo que cada uno llevaba, pero también tuvo sus momentos de peligro cuando las carpas intentaron realizar un vuelo de baja altura, por suerte todo quedó en un pequeño sobresalto.

Damos las gracias a l@s compañer@s de la JOC por la invitación, la acogida que nos dispensaron y los animamos a continuar con la tarea de evangelizar a la clase trabajadora.

Un dissabte amb el Mijac o com descobrir què vol dir TDI

MARGARITA PRIETO

GRUP PUJÓS X-ZONA BAIX LLOBREGAT

Com cada dissabte m'aixeco amb la ressaca de la setmana que per fi s'ha acabat. Però aquest és un dia que es presenta molt atrafegat. La meua filla gran ha estat convidada a la comunió d'una companya de l'escola i hem matinat més del que jo hauria desitjat. Últimament els dissabtes són dies de Mijac, com quan jo tenia setze anys i m'encaminava mig adormida (per un altre tipus de ressaca) a fer d'animadora. Ara qui va al Mijac és la meua filla gran i jo faig de Consiliària del centre Risitas Contaminaos.

Però ja us he dit que aquest dissabte 23 de maig és diferent, perquè avui hi aniré jo al Mijac, encara que no com a animadora, sinó com a militant d'ACO i consiliària del centre. Cap a les 12 arribo al CEIP Pompeu Fabra, una escola pública del barri, on el MIJAC celebra la seva Trobada Diocesana d'Infants. Estic impacient i neguitosa, em fa molta il·lusió que se celebri en el nostre barri (Santa Eulàlia), i per a mi suposa una retrobada amb el moviment en el qual jo vaig descobrir, a través dels infants, que la realitat es pot transformar i que Jesús sempre ens acompanya.

Quan entro em reben els infants del centre, que a poc a poc vaig coneixent i que començo a estimar per la seva espontaneïtat i el seu entusiasme. Quan pregunto què fan em diuen que estan jugant, com tots els altres.

Faig una ullada al pati i veig que cada centre ha preparat

una paradeta amb tot d'informació sobre la campanya, el seu centre, les festes que han celebrat, les excursions, les accions. També han preparat una pista perquè tots els infants puguin descobrir el treball del curs. Enguany el lema de campanya ha estat: "Si una cosa no va bé, tots junts la solucionarem." M'acosto a cada paradeta i puc veure quins "mals rotllos" viuen i els preocupen i quins mitjans s'han plantejat per solucionar-los. Però el més important és que realment els infants són protagonistes al MIJAC, que fan revisió de vida i que ho celebren. La trobada és un espai de celebració on compartir la vida, les dificultats i els amics, com ho fan els infants: JUGANT!

Al llarg del matí saludo animadors que ja fa vint anys que són al Mijac, consiliaris que ja ho eren i animadors que després de deixar-ho fan de consiliaris, coneguts i amics que

han passat pel Mijac de Santa Eulàlia, militants d'ACO que duen la seva acció al Mijac i, sobretot, infants, 180 infants jugant i compartint.

La trobada va continuar fins a la tarda; després de dinar cada centre va presentar un joc de grup o cooperatiu per compartir amb els altres infants.

Vaig constatar que al MIJAC els infants inicien un procés de militància cristiana: observen la seva realitat, analitzen què els preocupa (ELS MALS ROTLLOS), proposen accions (NO PEGAR-SE QUAN T'ENFADES, PARLAR, DEIXAR JUGAR TOTS ELS INFANTS...), descobreixen Jesús, celebren els seus compromisos (COMPARTEIXEN EL QUE FAN AMB ELS INFANTS DELS ALTRES CENTRES), participen en assemblees...

Aquest és un tresor que tots tenim. Us convido a animar els vostres fills i filles, néts i nétes a compartir-lo.

Un dia en la vida de...

Xavier Delgado, psicòleg

«Avui ha estat el primer dia que se m'ha tirat als braços»

GRUP SON ESPANYOLET
DIÒCESI DE MALLORCA

Em dic Xavier, tinc 38 anys i visc amb na Beni. El despertador a casa sona devers les 7,30h. Ens dutxam, berenam i acompany na Beni al treball, ella fa feina fora de casa mentre que jo treball a ca nostra. En tornar a casa, i abans d'atendre les consultes, guait el correu electrònic, els diaris per Internet i faig algunes gestions perquè la jornada d'Educació Integral vagi endavant. Aquesta iniciativa la duim endavant diversos professionals de l'àmbit educatiu i terapèutic com a voluntaris en el marc de la Fundació Claudio Naranjo, treim hores d'aquí i d'allà, amb reunions tardanes i maratonianes (què us he contar als que heu estat responsables) i amb moltíssima il·lusió i pocs recursos consolidam una escola de creixement personal per a educadors única.

La primera consulta és per emetre un informe pericial als jutjats, és una dona de 74 anys a qui cal fer una exploració per veure el seu estat de salut i s'expressa de manera alegre i oberta, malgrat les circumstàncies que l'envolten. La jove de després, ja està sortint del pou després de mesos d'incertesa sobre el seu futur laboral i té un aspecte i parlar d'una manera que ja fa pensar que s'apropa el temps d'oferir-li l'alta. Quina satisfacció, veure com algú te visita estant en molt males condicions i, fent procés, amb temps, confiant en les persones, en la capacitat de refernos davant les adversitats, en la capacitat d'aprendre dels errors i les desgràcies, podem renèixer com una persona més plena i reforçada.

Acabades les consultes, vaig corrents a fer el dinar (de la consulta a la cuina hi ha quatre metres, no corr massa) perquè en una hora hem d'anar a veure el festival de ball a l'escola de la fillola (Marina) de la Beni i (per ingerir alguna cosa) preparar una ensalada ben carregada per menjar al cotxe, de manera que arribem a temps de veure-la actuar.

És molt emocionant veure els teus créixer, veure nins autistes participar amb el seu grup de manera integrada, veure aplaudiments a rompre als menuts malgrat les caigudes, fuites de gorres i sa-

bates. Quina explosió d'alegria i carinyo brolla en cada actuació que hi ha a la pista i també dels pares, avis i familiars que som a la grada. En sortir i fins a ca seva, na Marina i jo feim el pallaso, jugam a encalçar-nos i feim del trajecte un joc interminable fins que arribant al bar se fa el temps de berenar. Amb set anys que té, avui ha estat el primer dia que se m'ha tirat en braços (la conec des de fa cinc anys), que ha estat propera i m'he sentit important per a ella: "el tio Xavi és un poc pallasete", diu ella. Fer el pallasete junts és un goig indescriptible per als dos.

Torn a casa devers les 18h perquè a les 19h tenc una altra visita: una dona de 45 anys amb ganes de regir-se per si mateixa i deixar de ser tan bona al·lota que ho fa tot per tots oblidant-se d'ella mateixa. Com sempre, amb ella la sessió és intensa i profitosa, ens despedim amb el compromís que, tornant de pasqua, farem un intercanvi de panades.

Ja més cansat que amb ganes, vaig a trobar-me amb unes companyes a fer una canya i a parlar un poc d'un projecte professional que estam engegant. De quatre, finalment som dos. Malgrat l'hora (21,30h) és agradable trobar-te i compartir de manera oberta i sincera amb una col·lega que a més és amiga les passes que fas en el nostre àmbit professional: autònom, sense contracte, sense sou, cercant feina mes a mes, presentant projectes i propostes aquí i allà..., perquè malgrat som de la branca sanitària, la nostra és una professió molt reconeguda a nivell social, tot i que les condicions de feina són encara bastant precàries.

Arrib a casa a les 23,05h. Na Beni està endormiscada al sofà, davant la tele, m'espera. *House*, una de les nostres sèries preferides, s'està ementent ara i ofereix tres capítols consecutius. A la 01,30h ens colgam, ben cansats, arrossegant les nostres ànimes pel passadís fins al llit on finalment ens tocam i gaudim de la calidesa del contacte dels nostres cossos en contrast amb la fredor del llençol. Són sols uns segons, la bateria ja la tenim molt buida i de l'amor passam al món dels somnis en un vist i no vist.

Avui parlem amb...

Anna Maria Sánchez, responsable de la comissió d'economia

«A l'ACO no li cal la crisi per donar testimoni econòmic»

Presenta't. Quant fa que estàs al moviment?

Sóc l'Anna Maria Sánchez, tinc 60 anys i estic al grup Maresme de la Zona Besòs des de fa uns deu anys. Havia estat en un altre grup que després es va desfer i només jo vaig entrar a l'Aco. També formava part del Grup de Dones des del seu inici el 1995 fins que finalment vam plegar.

Fa 24 anys em vaig quedar sola amb dos nens de 5 i 9 anys. Van ser anys difícils, però puc donar gràcies que tant el grup com els meus pares m'han fet molt de costat i, gràcies a Déu, me n'he sortit força bé. Ara ja són grans i estan casats.

Les aficions les he represa a mesura que els fills s'han fet grans. Practico sempre que puc senderisme. També m'agrada llegir (sóc del club de lectura de la biblioteca), cosir, mirar la TV.

Faig classe de castellà un o dos cops a la setmana a immigrants, al centre cívic de Can Felipa, dins de la xarxa Apropem-nos.

Sempre he treballat d'administrativa en diferents empreses. La casualitat ha fet que compartís l'espai d'oficina amb molt poca gent, dues o tres persones. Els primers anys al departament de comptabilitat, però els últims dotze ho he fet al comercial.

Provinc d'una família cristiana molt compromesa al barri; sempre vaig tenir clar que pertanyia al món del treball. Arran de la meua separació la gent d'Aco em va acollir, se'm van obrir uns ulls nous. Aquella Església en què jo creia se'm va fer visible al moviment. Aquí trobava gent que compartien les mateixes inquietuds que jo. És evident que m'he anat formant i madurant i això ho haig d'agrair al moviment.

Què et va portar a acceptar aquest servei pel moviment a la comissió d'economia?

Aquesta tardor em van jubilar; per una part, a causa de la crisi, i, per una altra, per compensar que feia dos anys m'havien enviat a treballar a Vilafranca. És en aquest context que, acudint a la crida que feia el responsable de zona demanant més

implicació al moviment i incitant-nos a assumir responsabilitats, vaig pensar que podria fer aquest servei.

No sé si ho sabré fer, a mi em costa molt el contacte amb la gent, en aquest sentit sóc tancada, però a la comissió d'economia són poques persones. Ho accepto amb tota la bona fe i amb la seguretat que no estaré sola, que el treball serà en equip i que Jesús ja sap de quins talents disposo.

Sempre vaig tenir clar que pertanyia al món del treball

En temps de crisi com l'actual, creus que el moviment pot fer alguna cosa, econòmicament parlant, per donar exemple? (Millor gestió, estalvi, control de la despesa...)

Jo crec que al moviment no li cal la crisi per donar testimoni econòmic. Des de sempre s'ha tingut en compte la solidaritat i és així com van sortint els números.

Sempre s'ha estalviat, s'ha reciclat i s'han controlat les despeses. Als militants ens cal estar encara més alerta a les necessitats del nostre entorn.

Quin és l'estat de salut de l'economia?

He començat ara i encara no tinc una perspectiva, però crec que ara per ara és bona. Els ingressos s'ajusten a les despeses i si aquest any està previst un dèficit ja que el consell representa despeses extra també es veritat que tenim estalvis.

Creus que els militants són conscients de la importància de l'economia per a la vida del moviment?

Sóc nova, no ho sé, però crec que si tothom és conscient que el moviment és cosa nostra, que els alliberats han de menjar i que això depèn de tots nosaltres, que la formació, el butlletí i els desplaçaments tenen un cost, que ningú s'ha de sentir exclòs del moviment per causa de la seva economia, etc. i que els ingressos només són les nostres aportacions..., si tothom n'és conscient i responsable, cap problema; però crec que de tant en tant fa falta un recordatori.

El món tal com és

Urgeix el testimoniatge, no la defensa

JOSEP MARIA ROMAGUERA
CONSILIARI CIJOC

El setembre de l'any passat, 2008, amb l'Arniel vam visitar les JOC de tres països de l'Àfrica Oriental: Kenya, Tanzània i Malawi. Sobre aquest viatge vaig escriure algunes cròniques en el bloc (<http://fentcami.bloc.cat/>). El que segueix és, més o menys, el que escrivia en una a finals de novembre.

Tercera: davant l'entrada de la parròquia, ens espera un bon grup d'infants que, així que baixem del cotxe, es posen a cantar per aco-

llir-nos. que vaig tenir de viure en les cases de la gent va ser el novembre del 2007 a Douala i a Yaundé, al Camerun, on en Denis i l'Antoine em van acollir amb les seves respectives famílies. I, la veritat, no vaig passar per cap situació d'inseguretat, ans al contrari (i a Douala em deixaven anar sol pel barri!).

Intentant no fer judicis, provo de fer algunes descripcions, com si fossin fotos, del que he vist en l'Església d'aquests països.

Primera: en un dels tres països que vam visitar vam estar acollits en una casa de la Conferència Episcopal. Bé, una casa, el que es diu una casa, no ho era: era com un poble, ja que es tractava d'un conjunt d'edificis i instal·lacions. Hi havia el de la recepció, el de les habitacions, el restaurant, la casa de les religioses, la del personal de servei, la dels capellans i bisbes, les oficines de la Conferència..., la capella (gran com una parròquia de barri)... I me'n deixo alguna (tot no hi cap a la foto). Doncs bé: aquest "poble" estava tancat per una tanca (valgui la redundància!). Hi havia un portal d'entrada custodiat, nit i dia, per dos o tres guardes armats que controlaven el portapaquets de qualsevol taxi o cotxe que entrés. I davant la casa de les habitacions, nit i dia, hi havia un guarda armat.

Segona foto: una parròquia. La mateixa situació d'abans: una tanca i guardes a la porta. La mateixa foto es pot fer en moltes parròquies, però no en totes. Igualment en alguns bisbats, però no en tots.

llir-nos.

Quarta foto, que es pot repetir en pràcticament totes les parròquies i bisbats que he visitat: sempre hi ha la taula parada per acollir els visitants amb un te, un cafè, alguna cosa per menjar o, directament, per dinar o sopar. Sempre a punt per a l'acollida!

I cinquena: hi ha un gran contrast entre el que es veu en algunes rectories i el que es veu a l'altra banda de la tanca. I no m'hi allargo.

Com que no visc en cap d'aquests països visitats és evident que moltes coses no les puc captar en profunditat i que només puc veure la superfície, com aquell qui diu. "Visites" com les nostres, a més, queden molt condicionades per la relació que s'estableix, malauradament marcada pel fet que som mirats com a gent "important" que ve d'Europa (i, naturalment, rics). I el fet mateix de viure aquells dies en llocs que no són les cases de la gent, impedeix encara més copsar si existeix, per exemple, això que en campanya electoral en diuen "inseguretat". L'única experiència

Som mirats
com a gent
"important"
que ve
d'Europa

Total que, a partir d'aquestes coses vistes, prefereixo fer la reflexió una mica més general o, en tot cas, sobre les realitats d'Església a casa nostra. Per exemple, quin sentit té l'existència d'una parròquia si els pobres no hi poden entrar? O, de què hem de tenir por, de què ens hem de defensar? I, encara, on queda la dimensió missionera de l'Església, que n'és constitutiva i sense la qual no hi ha Església de Déu?

Un dels evangelis de la missa de la setmana en què escrivia això era de Lluc 21,12-19. De l'homília que vaig escoltar aquell dia en vaig retenir dues frases: "urgeix el testimoniatge, no la defensa" i "els cristians no podem mirar els altres com a enemics". Potser ens pot ajudar a reflexionar com estem vivint les nostres comunitats, siguin parròquies, siguin equips d'un moviment, etc. No fos cas que féssim impossible la profecia que Jesús ens ofereix en aquest passatge de Lluc: «[...] serà una ocasió de donar testimoni. Estigueu decidits a no preparar-vos la defensa [...]».

Tiene que cambiar nuestra forma de vivir*

JOSÉ MARÍA CASTILLO, TEÒLEG

No esperemos que baje el petróleo. No esperemos que bajen los precios. No esperemos que los tipos de interés reduzcan el Euríbor. No esperemos, por tanto, que las hipotecas resulten más soportables. No esperemos que suban los jornales. Y las pensiones. Y que la bolsa se ponga por las nubes y todos los inversores se forren de nuevo, como se han forrado en los últimos años. No esperemos que los mileuristas se conviertan, de la noche a la mañana, en dosmileuristas. No esperemos que se acaben las huelgas. Ni que la Madre Teresa de Calcuta resucite y sea nombrada presidenta del Banco Mundial. No.

No esperemos nada de eso. Porque en nada de eso está la raíz del problema económico que a todos nos trae de cabeza. Las malas noticias económicas, que cada día nos traen los periódicos, no son sino la punta del iceberg cuya inmensa profundidad se nos oculta. Es más, yo me pregunto si no nos conviene a todos este zamarreón económico que estamos recibiendo. A ver si, de una puñetera vez, nos enteramos de que la crisis económica, que a unos preocupa y a otros angustia, empieza a ser el final de una época y comienza a ser el inicio de otra.

Me explico. La economía, la política, la vida en general, en el mundo entero, se ha organizado de forma que un 20 % de la población mundial consume el 80 % de los bienes de uso y consumo que se producen en todo el planeta, mientras que el 80% de los habitantes de la tierra se tiene que contentar con el 20 % de lo que se produce en todo el mundo.

Este dato global, con todas las precisiones y matizaciones que necesite, no sólo es incontestable, sino que se agrava, de forma irritante y escandalosa, en los casos límite, tanto por arriba (los más ricos) como por abajo (los más pobres).

Teniendo en cuenta que, en el caso de los pobres, la situación es tan espantosa que, ahora mismo, son más de 850 millones los seres humanos que tienen que vivir con menos de un dólar al día. O sea, en este momento hay cerca de mil millones de criaturas abocadas a una muerte temprana y criminal. Porque el hambre no espera. El hambre mata. Y mata pronto, de la forma más humillante y cruel que se puede asesinar en este mundo.

¿Por qué no se le pone solución a este estado de cosas? Hace unos días, en la cumbre de la FAO, celebrada en Roma, se han reunido más de 130 presidentes de gobierno de todo el mundo. Y no han llegado a ninguna conclusión eficaz. Se dice que falta voluntad política. Y es verdad. Pero eso no es toda la verdad. Porque el fondo del asunto está en que los políticos de los países ricos (caso de España) tienen que gobernar a millones de ciudadanos que nos hemos acostumbrado a una forma de vivir, en un nivel de gastos, de comodidades y, en no pocos casos, de despilfarro, que no estamos dispuestos a dejar, ni a ceder, por nada del mundo. En tales condiciones, las posibilidades de cambio económico que les quedan a los políticos son muy reducidas. El gobernante que quiere gobernar a gente así, no tiene más remedio que contentar a sus votantes, en la medida de

lo posible. Somos, pues, nosotros, los ciudadanos los que limitamos la voluntad política de quienes nos gobiernan.

Por otra parte, hay que hacerse el cuerpo a que el mundo ha tomado un giro nuevo que no tiene vuelta atrás. Mientras los pobres del mundo se han limitado a sobrevivir como podían, nosotros hemos podido vivir de bien en mejor, hasta llegar al lujo y al despilfarro en muchos casos. Pero eso se está acabando. Porque más de mil millones de chinos y cerca del mil millones de indios han dicho que basta ya de supervivencia. Y quieren vivir como nosotros. Ahora bien, el mundo no da para tanto. Porque carece de fuentes de energía para satisfacer la inagotable apetencia de consumo, de lujo y despilfarro que necesitamos los más de seis mil millones de habitantes que tiene el planeta.

Si los seis mil millones se empeñan en vivir como se vive en España, es seguro que no hay para todos. Nuestro nivel de vida no es aplicable al mundo entero.

Hi ha vida més enllà... de la copa, la lliga i la champions?

Reflexions amables d'un vespre "gloriós"

TERESA CATALÀ

MESTRA I AMIGA DE GENT DE L'ACO

Y conste que el problema no está ni en el egoísmo de los ciudadanos ni en la cobardía de los políticos. El problema está en el sistema. Un sistema que, para perpetuarse y crecer, tiene que ser a base de meterle en la cabeza a la gente que "felicidad" es igual a "consumo". Y que, por tanto, a más consumo más felicidad. Pero felicidad sólo para los que vivimos en los países ricos. Porque así lo impone la lógica del sistema. Esto es lo que hay que cambiar.

Los países pobres no necesitan limosnas. Lo que necesitan son inversores que produzcan riqueza. El día que se acaben los privilegios productivos y comerciales de los grandes empezaran a mejorar los chicos. Y todos nos iremos igualando. Habrá menos lujo y menos despilfarro, pero más humanidad.

Hay que cambiar la mentalidad y la forma de vivir. No es verdad que "felicidad" es igual a "consumo". La felicidad no depende de las "cosas" que se tienen, sino de las "personas" que nos acompañan, que nos respetan, que nos toleran, que nos quieren. "Felicidad" es igual a "convivencia" respetuosa, tolerante, grata, cordial. Está demostrado que la gente no se siente más feliz cuando gana más dinero, sino cuando gana más dinero que el vecino o el compañero de trabajo. Es urgente reorientar la productividad y el comercio en función, no de los caprichos que impone el lujo, el despilfarro, la vanidad infantil o la prepotencia de algunos, sino con vistas a cubrir las necesidades de todos.

*Publicat a Redes Cristianas el 12, de juny de 2008
www.redescristianas.net

Aquest vespre els carrers són ben buits. Què passa? Hi camino amb l'Antònia Maria... i riem plegades. Tothom és davant el televisor, pendent de les peripècies dels de Can Barça. Com si ens hi anés la vida! Veníem les dues de compartir plegades, assegudes en un banc de la plaça del Sol, on ens refugiem fugint de la massa fresca brisa marinera. En un tres i no res la plaça es buida i resta silenciosa. Sols quedem ella i jo xerrant. Ens adonem que ha passat l'estona, ella ha de marxar i, mentre l'acompanyo al tren, vivim la quietud de la població tancada a les cases, esperant, amb el cor en un puny, que l'equip dels seus colors es coroní campió. Les emocions es noten i s'encomanen... I hi ha l'emoció de moltes persones pendent de la pantalla...

Quines coses... Som éssers capaços d'emocionar-nos amb l'èxit esportiu d'uns jugadors, i podem passar indiferents davant de moltes persones que pateixen. O llegir els diaris mentre esmorzem i, entre mossegada i mossegada, pair notícies que parlen de mort, dolor, fam, guerra...

Ara, mentre us escric al vespre, al carrer se senten trompetes i cops de timbal, petards, crits. Hi ha una explosió de felicitat, tothom crida i riu. Jo mateixa m'he encomanat d'aquesta emoció. Les emocions s'encomanen, tenen això!

Ara em torna la fredor... Per què no som capaços de vibrar per altres coses? Per què ens mobilitzem per allò que, perdoneume, no duu gaire enlloc? Tanta energia! Tanta emoció, il·lusió, força, joia... se'n van darrere un equip d'uns esportistes d'elit, milionaris.

A les meves filles sempre els dic: «Que han descobert la cura de la malària?» I no, és que han

marcat un gol! O que són campions d'una nova copa...

És com l'enrenou de la grip nova. Planes i planes escrites, quan s'han mort... quantes persones? Sabeu les que moren de la malària cada any? No són ni centenars ni milers. Són milions. Però són milions... d'allà! D'on no és el nostre món, com si el nostre món no fos un!

Ara passa pel meu tranquil i solitari carrer un vehicle amb la botzina que no para. Si hi ha algú que encara no ho sàpiga, que es desperti! El Barça és campió!

Jo el que us puc dir d'avui és que m'he trobat amb l'amiga i que amb ella he compartit. Que he passejat amb el Pere i que ens hem besat. Que he rigut amb la filla i fet plans. Que m'he comprat un gelat (com no!) i convidat l'amiga que no en menja mai. Que a la platja feia molt aire i el sol donava tons daurats a la sorra. I que un nen ens ha estat mirant seriós assegudes al banc, fins que hem notat la seva presència i li hem somrigut. Llavors l'hem fet feliç i ens ha obsequiat amb una rialla, els ulls brillants. El poder d'una mirada i d'un somriure... Els infants ho tenen clar, encara no han aixecat totes les cuirasses que nosaltres anem posant amb els anys i que després amb els anys hem d'aprendre a esfondrar. Construïm a poquet a poquet, pacientment, any rere any, el que després, si creixem com a persones, ens adonem que no ens serveix i que cal desfer de nou. I tornem a esmerçar anys en, pas a pas, a poquet a poquet, treure cadascuna de les cuirasses que vam col·locar i tornar a ser infants, i necessitar la mirada i el somriure per ser feliços. Desprotegits, necessitats de l'altre. Tendres, senzills..., feliços.

Probablement

Déu existeix, gaudeix-ne

COMENTARI RECULL DE PRUDENCI MERAYO
GRUP MAGÒRIA-ZONA BAIX LLOBREGAT

Algunes publicacions han comentat l'anunci "Probablement Déu no existeix, gaudeix de la vida" o una frase semblant. Coincideixo força amb alguns d'aquests comentaris, com ara el del *Pregó* de març, núm. 359, que d'alguna manera em faig meu.

El consell s'ha escampat de pressa i ha encès tota una controvèrsia: diu "Probablement Déu no existeix, deixa de preocupar-te i gaudeix de la vida».

Això de gaudir de la vida, d'intentar ser feliços, està bé. Però de quina mena de gaudi parlem si pensem en les tragèdies de la humanitat? Gaza, Zimbabwe, massacres del Congo i Ruanda, Afganistan, Darfur; les malalties com la SIDA, el còlera, la malària. I més a prop i a casa nostra, l'atur, la marginació, la immigració.

La incompatibilitat entre la fe en Déu i el goig de la vida correspon a aquelles èpoques de rigor levític opressor, del tabú entorn del sexe, de les prèdiques obsessives sobre l'infern i del sinistre control inquisitorial.

Possiblement aquestes opinions arriben avui en part pel rebuig i per culpa de certes actituds de l'autoritat eclesiàstica. Amb intransigència integrista, incapacitat de diàleg i propaganda mediàtica, s'ha desprestigiada a si mateixa i, en conseqüència, infon menys temor i respecte que un espantall mal plantat. L'emancipació del "poble de Déu" és massiva i poca cosa es pot fer per coartar la llibertat que es pren aquest poble. Ara bé, per a l'au-

tèntic creient, la fe en Déu no el paralitza, sinó que li dóna força per fer front al devessall de misèria que ens envolta. Qui no hi creu o no vol creure-hi que busqui allà on pugui la motivació necessària, no pas combatent el creient, com si aquest fos un enemic envejós que li volgués treure el goig de la vida; en comptes d'això, fem-nos costat en la tasca ben difícil de transformar el nostre planeta en un món habitable, d'alguna manera, per a tothom.

Jo crec que Déu existeix i estima. Sobre aquesta creença o hipòtesi he muntat la meua vida. Però jo no en dic creença ni hipòtesi: en dic fe; però aquest pas és una actitud meua, totalment subjectiva, i reconec que he acceptat el risc de creure el que no puc demostrar. Visc en pau.

Sense descartar que els promotors d'aquesta campanya estiguin poc o molt influïts per elements d'aquesta mena, hem de reconèixer que la trobem refrescant: ens anima, ens fa possible expressar la nostra fe en un ambient de llibertat. Suavitza una mica la cremor de ser part, ne-

cessàriament, d'aquest altre món de la seguretat i de la imposició.

Al full parroquial de Cardona un comentari contraposa aquesta frase a la de l'anunci: "Probablement Déu existeix; gaudim, doncs, de la vida".

Probablement els que han fet la campanya no són males persones; això no ho pensem de cap manera. Hem de reconèixer que és així.

Probablement la campanya servirà per parlar de Déu: no és pas mala notícia.

Probablement alguns creients mirarem de viure la fe amb més alegria: quin bé de Déu!

Probablement la campanya es refereix a un altre déu: no ens amoïnem massa, doncs!

Probablement aquest adverbi deixa una esclatxa a la creença: aprofitem-la!

Probablement Déu es resisteix a quedar tancat a les sagristies: surt en bus!

Probablement uns i altres no podem "provar" gairebé res: Però podem raonar i viatjar junts!

Curas obreros

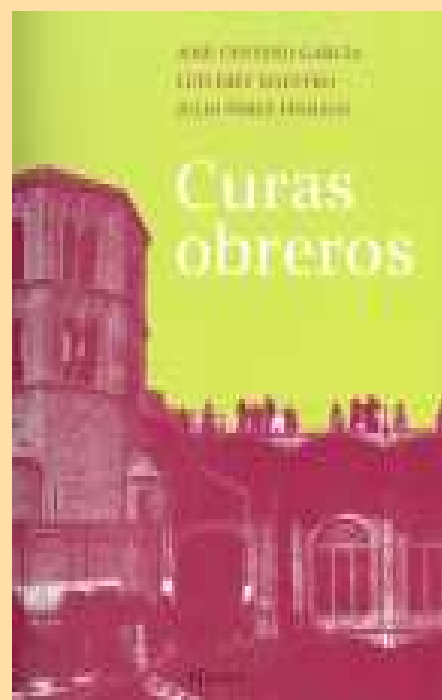
JOSÉ CENTENO GARCÍA, LUIS DIEZ MAESTRO Y JULIO PÉREZ PINILLO

Barcelona, Herder Editorial, 2009

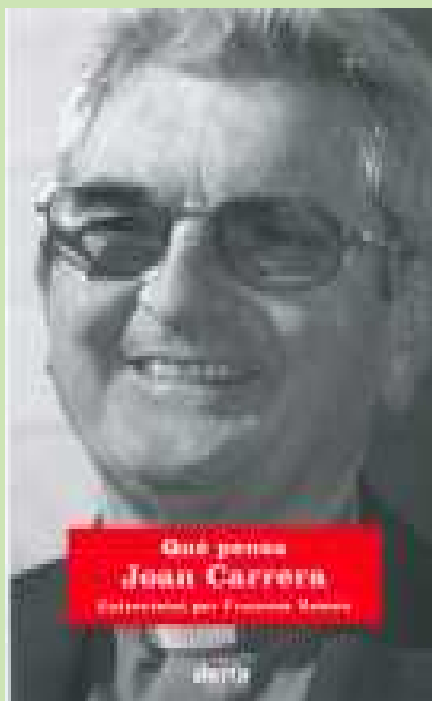
La existencia de una Iglesia militante en las filas de la oposición al franquismo representó una cierta seguridad para muchos españoles: la Transición no degeneraría en enfrentamiento militar. La presencia de curas obreros, jóvenes seminaristas enrolados a movimientos sociales como Hermandad Obrera de Acción Católica (HOAC), Juventud Obrera Cristiana (JOC) o Acción Católica Obrera (ACO) fue un excelente antídoto contra el anticlericalismo de la clase obrera que venía evidenciándose desde principios del siglo xx.

Este libro recoge los testimonios de curas que resumen en su persona la vida de Jesús al servicio del Reino de Dios. Y es que sin esta presencia cristiana en los movimientos obreros, políticos y sociales, el proceso de descristianización de la nueva sociedad española habría sido mucho mayor.

Una generación que junto con el movimiento renovador del Vaticano II, aportan mayor credibilidad a la Iglesia y contribuyen al futuro del cristianismo.

Què pensa Joan Carrera

Entrevista per FRANCESC ROMEU

Barcelona, Dèria Editors, 2009

“Jo em vaig veure obligat a ser nacionalista, perquè el meu país era atacat, i l’havia de reivindicar i defensar. Però no per gust. Si Catalunya hagués tingut el que havia de tenir tot país, jo m’hauria preocupat d’altres coses.”

“Hi havia companys meus, que com que no entraven en la vida política, tot ho abocaven en la predicació. Precisament, jo considerava més sa tenir el canal polític a través del qual fer aquestes coses, però no ficar-hi tota la comunitat en ple. No m’agradava barrejar la política de partit amb la pastoral. Cada cosa al seu conducte.”

“Jo quan he fet declaracions sobre la cadena radiofònica propietat dels bisbes espanyols, la COPE, he rebut trucades de la Secretaria de la Conferència Episcopal. I m’he hagut de defensar.”

“M’agradaria que allò que va iniciar Joan XXIII finalment passés. Em refereixo a treure l’aparença de luxe, de ganes de domini i d’ambicions polítiques en la cúpula de l’Església.”

“Ara, la pèrdua de la fe avança. Molta gent apareix avui com la figura del no-creient, i és molt conscient que no és creient i que no en vol saber res. Cada vegada hi ha més casaments civils, més nens que no fan la primera comunió o que no són batejats.”